

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **EURO RSCG a. s.**, se sídlem Letenské sady 1500, Praha 7, zast. Mgr. Šárkou Kalinovou, advokátkou, se sídlem Krakovská 9, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2006, č. j. 12 Cad 20/2005 - 36,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2006, č. j. 12 Cad 20/2005 - 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 20. 7. 2005, č. j. 323-6003-2489-11.7.2005/Hů, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru Pražské správy sociálního zabezpečení č. 492/1424/05, ze dne 8. 6. 2005, jímž byl podle ustanovení § 104c zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění, předepsán žalobci k úhradě nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti ve výši 1 744 239 Kč a penále z tohoto dlužného pojistného ve výši 941 837 Kč, tedy dluh v úhrnné výši 2 686 076 Kč s tím, že zjištěný nedoplatek na pojistném vznikl tím, že organizace žalobce nezahrnula v souladu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. a) a písm. b) a odst. 2 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb., v platném znění, do vyměřovacího základu pro odvod pojistného příjmy za období červenec – prosinec 2003, zúčtované v souvislosti s výkonem zaměstnání a v souvislosti se zaměstnáním, francouzským státním občanům panu J.-G. B. a panu R. J. I. a státní příslušníci Slovenské republiky a Kanady paní A. B., kteří neměli trvalý pobyt na území ČR.

Podle názoru ČSSZ vznikl nedoplatek na pojistném tak, že organizace žalobce neplatila pojistné za francouzské státní občany a občanku Slovenské republiky a Kanady, které zaměstnávala na našem území, přičemž pracovní vztah se řídil cizími právními předpisy. Správní orgány obou stupňů tvrdily, že v důsledku změny článku 10 Ústavy ČR, provedené ústavním zákonem č. 395/2001 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 6. 2002, jsou na systému

nemocenského a důchodového pojištění ČR účastní i zaměstnanci, kteří mají uzavřenu pracovní smlouvu podle francouzského práva, jsou francouzskými státními občany a mají trvalý pobyt na území Francie, stejně jako zaměstnanci, kteří mají pracovní smlouvu uzavřenou tak, jak tomu bylo u paní A. B., státní příslušníci Slovenské republiky a Kanady, která měla pracovní smlouvu uzavřenu podle kanadského práva. Tato účast podle jejich názoru vyplývá z toho, že v důsledku změny Ústavy je součástí českého právního řádu i Všeobecná úmluva o sociální bezpečnosti mezi Československem a Francií, uzavřená dne 12. 10. 1948 (dále jen „Úmluva“), jakož i Smlouva uzavřená mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb., (dále jen „Česko - slovenská smlouva“). Právní situace těchto zaměstnanců byla nesporná do nabytí účinnosti novely článku 10 Ústavy a jejich postavení je rovněž nesporné od 1. 10. 2004, kdy nabyla účinnosti novela zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců (dále jen zákon o nemocenském pojištění), protože do okruhu pojištěných osob podle ustanovení § 2 byla začleněna kategorie „pracovníci v pracovním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů“. V uvedeném mezidobí však francouzští státní příslušníci J.-G. B. a R. J. I. a slovenská (a kanadská) státní příslušnice A. B., kteří neměli trvalý pobyt na území České republiky a na základě pracovní smlouvy uzavřené podle cizího práva byli zaměstnání pro zaměstnavatele na území ČR (s místem výkonu zaměstnání na jejím území), však platilo, že jejich pojišťovací povinnost se řídila právními předpisy České republiky, konkrétně zákonem o nemocenském pojištění v tehdy platném znění a nelze tedy na něj pohlížet jako na osoby, které by pro účely nemocenského pojištění byli z účasti na tomto pojištění vyňaty. Článek 1 § 1 Česko-francouzské smlouvy stanoví, že českoslovenští nebo francouzští státní příslušníci podléhají příslušným zákonným předpisům o sociálním zabezpečení, uvedeným v čl. 2 této Úmluvy a platným v Československu nebo Francii a požívají jejich výhod za stejných podmínek jako státní příslušníci každého z těchto států za předpokladu, že prokáží svou státní příslušnost podle právních předpisů každého ze smluvních států. Podle čl. 3 § 1 téhož dokumentu platí, že českoslovenští nebo francouzští státní příslušníci, zaměstnaní v jednom ze smluvních států, podléhají zákonodárství platnému v místě jejich zaměstnání. V případě paní A. B. byla použita Česko - slovenská smlouva, která v části I čl. 4 stanoví, že při používání právních předpisů jednoho smluvního státu jsou občané tohoto smluvního státu rovni občanům druhého smluvního státu, pokud uvedená smlouva nestanoví jinak. V části II téže smlouvy se uvádí, že pokud čl. 8 a 9 nestanoví něco jiného, řídí se účast na důchodovém zabezpečení a nemocenském pojištění (zabezpečení) výdělečné činné osoby právními předpisy smluvního státu, na jehož území je výdělečná činnost vykonávána. Žalovaná vyslovila názor, že v případě Česko - francouzské smlouvy nelze čl. 3 § 1 vykládat izolovaně od ostatních ustanovení této úmluvy tak, že výklad čl. 3 § 1 je možný jen v rozsahu čl. 1 § 1 a v případě Česko - slovenské smlouvy pak výklad čl. 7 v kontextu čl. 4. Dovodila, že francouzští či slovenští státní občané, pokud vykonávají výdělečnou činnost na území České republiky, podléhají českým právním předpisům stejně jako čeští občané a tudíž nemohou být z hlediska mezinárodních smluv považováni za cizince s odlišnými právy a povinnostmi, než mají občané čeští (přestávají být pro český právní řád cizinci).

Ve včas podané žalobě spatřoval žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované, spočívající v nesprávném posouzení povinnosti účasti výše uvedených osob na systému sociálního zabezpečení v ČR, čímž žalovaná porušila zákon. Pokud jde o francouzské státní příslušníky pracovali oba v kontrolovaném období, tj. od července do prosince 2003 v České republice na základě pracovní smlouvy uzavřené se žalobcem podle francouzského práva. Paní A. B., státní příslušnice Slovenské republiky a Kanady, bez trvalého pobytu na území České republiky, pracovala v tomtéž období v ČR na základě pracovní smlouvy uzavřené se žalobcem podle kanadského pracovního práva. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalované spatřuje žalobce v porušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 589/1992 Sb. (o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti) ve spojení s ustanovením § 5

písm. b) zák. č. 54/1956 Sb. tak, jak byly účinné do 31. 12. 2003. Vyslovuje přesvědčení, že právní posouzení věci stěžovatelkou, pokud jde o francouzské státní příslušníky, je nesprávné rovněž i z pohledu Všeobecné úmluvy o sociální bezpečnosti č. 215/1949 Sb., ve znění Dodatkové úmluvy č. 68/1970 Sb. Žalobce se odvolává na článek 1 § 1 a článek 2 této Úmluvy, ve kterých jsou upraveny otázky nejen sociálního zabezpečení, ale i právních poměrů občanů Francie v pracovních právních vztazích. Odvolává se též na čl. 3 § 1 téže Úmluvy, kde je stanoveno, že francouzští státní příslušníci zaměstnaní v jednom ze smluvních států podléhají zákonodárství platnému v místě jejich zaměstnání. Poukazuje na to, že Úmluva nestanoví, ani z ní nevyplývá, že ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zák. č. 589/1992 Sb., ve spojení s ustanovením § 5 písm. c) zák. č. 54/1956 Sb., se nepoužijí. Dle názoru žalobce tedy mezinárodní smlouvy žádnou přímou pojistnou povinnost nad rámec vnitrostátního práva nestanoví; pojistná povinnost může vyplynout teprve z aplikace právního řádu určeného mezinárodní smlouvou. Dále žalobce poukázal na rozdílnou praxi soudů, dokonce téhož soudu, kdy PSSZ provedla u žalobce v květnu a červenci 2003 kontrolu pojistného za období od 1. 6. 2001 do 30. 6. 2003 a doměřila žalobci nedoplatek na pojistném za příslušné období roku 2003 ze stejných důvodů jako v posuzovaném případě. Po skončení správního řízení podal žalobce proti rozhodnutí žalované správní žalobu, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 11. 2004, č. j. 9 Cad 9/2003 – 53, vyhověl a rozhodnutí žalované zrušil. V tomto rozsudku soud zaujal názor, že smluvní strany těchto mezinárodních smluv se dohodly pouze na tom, které právo má být aplikováno pro případ, kdy je státní příslušník jednoho státu, v němž má bydliště, zaměstnán v druhém smluvním státě; v případě, kdy je třeba použít právo České republiky, je nutné použít český právní řád jako celek, tedy včetně § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění. Toto ustanovení zákona o nemocenském pojištění, vyjímá z pojištění cizí státní příslušníky nemající trvalý pobyt na území ČR, kteří jsou činní v ČR pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů. Tento stav se nezměnil ani poté, kdy nabyla účinnosti změna Ústavy ČR, provedená Ústavním zákonem č. 395/2001 Sb. Žalobce nijak nezpochybňuje vztah přednosti České - francouzské a rovněž Česko - slovenské smlouvy před ustanoveními zákona, pokud je ovšem vůbec mezi oběma předpisy rozpor. Uvádí, že mezinárodní smlouvy neupravují v dotčených oblastech stejné otázky jako zákon o nemocenském pojištění a další předpisy v oblasti sociálního zabezpečení, když obsahují jen tzv. kolizní normy, odkazující na příslušnou hmotně-právní úpravu některého ze smluvních států, ale samy hmotně-právní úpravu práv a povinností (jako např. podmínky pro vznik a zánik účasti fyzické osoby na systému sociálního zabezpečení toho kterého státu) neobsahují. Obě smlouvy mají sice na základě Ústavy přednost před zákonem, avšak v případě aplikace práva na konkrétní případ bude ustanovení mezinárodní smlouvy přednostně aplikováno pouze pokud ustanovení vnitrostátního předpisu a ustanovení mezinárodní smlouvy budou upravovat stejnou otázku a mezi těmito úpravami bude rozpor. To však není případ otázky vzniku povinnosti účastnit se českého systému sociálního zabezpečení. K principu jediného pojištění žalobce zdůraznil, že v mezinárodních smlouvách není výslovně stanoveno, že by jejich účelem bylo vyloučit situaci, kdy fyzická osoba nebude účastna systému sociálního zabezpečení dle pravidel právního řádu, který byl určen na základě takové smlouvy jako použitelný v konkrétním případě a nestanoví přímo pojistnou událost. Upozorňuje na čl. 1 § 2 části I, Česko - francouzské smlouvy, který navíc výslovně připouští možnost, že při přesídlení francouzského státního občana do ČR tento občan nesplní podmínky stanovené pro pojistnou povinnost dle českých právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení. Vyplyvá z toho podle něho, že tyto smlouvy si nekladou za cíl vyloučit situaci, kdy by pracovník nespadal pod žádný z povinných systémů sociálního zabezpečení, ani nastolit úplnou a absolutní identitu práv a povinností fyzických osob. Otázka, zda zaměstnanec, cizí státní příslušník je sociálně zabezpečen v jiné zemi, pokud je vyňat z účasti na sociálním zabezpečení v ČR podle § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, musí být řešena tímto zaměstnancem a nikoliv orgány sociálního zabezpečení České republiky. V této souvislosti připomíná zásadu, vyjádřenou opakovaně i Ústavním soudem, podle níž ratifikací mezinárodních smluv nemohou být dotčena práva

poskytovaná a zaručená vnitrostátním zákonodárstvím. Dle žalobce je nepřípustné vykládat obě smlouvy tak, že omezují právo dotčených osob neúčastnit se po dobu svého přechodného pobytu v ČR na českém systému sociálního zabezpečení, pokud zákon takovou možnost předvídal, když ji navíc v daném případě smlouva sama nevyloučila. Žalobce má za to, že žalovaná nezdůvodnila vyloučení aplikace § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění, ani když uvádí, že při provádění mezinárodních smluv v oblasti sociálního zabezpečení je třeba vycházet z principu jediného pojištění, či z účelu mezinárodních smluv. Má též za to, že výklad žalovaného je rozšiřujícím výkladem ustanovení právních předpisů a mezinárodních smluv, který nemá oporu v zákoně. Takový výklad není v souladu s čl. 2 Ústavy, podle něhož státní moc lze uplatnit jen v mezích a způsoby, které stanoví zákon, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. V daném případě však žalovaná vyžaduje, aby žalobce plnil povinnost, kterou mu neukládá ani zákon, ani mezinárodní smlouva. Žalobce vyslovuje přesvědčení, že o rozporu platného zákona a účelového výkladu orgánů státní správy žalovaná dobře věděla, když za účelem odstranění tohoto rozporu připravila novelu zákona v oblasti sociálního zabezpečení. Zákonem č. 424/2003 Sb., přijatým na vládní návrh, byla pak s účinností od 1. 1. 2004 skutečně zrušena zákonná výjimka z účasti na systému sociálního zabezpečení v České republice pro zaměstnance pracující na základě pracovní smlouvy uzavřené podle cizích právních předpisů a nemající v České republice trvalý pobyt. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalované pro nezákonnost zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Česká správa sociálního zabezpečení výše uvedený právní názor žalobce označuje za nesprávný zejména v posouzení otázky, do jaké míry se použije Úmluva mezi ČR a Francií a Česko-slovenská smlouva v návaznosti na ustanovení § 5 písm. b) zák. č. 54/1956 Sb. Souhlasila s tvrzením žalobce, že Úmluva a Smlouva obsahují pouze kolizní normy a samotnou pojistnou povinnost přímo hmotněprávně neupravují. Podle žalované pojistná povinnost vyplývá z některých kolizních článků Úmluvy či Smlouvy, tato kolizní ustanovení přímo odkazují na právní řád České republiky, tedy na konkrétní povinnost stanovenou v českých právních předpisech, a zakládají tudíž přímou povinnost. S názorem žalobce, že čeští a francouzští, resp. slovenští státní příslušníci si jsou ve svých právech rovni, se žalovaná ztotožňuje, neztotožňuje se však s názorem, že zásadu rovného zacházení neinterpretovala v souladu se zněním mezinárodních smluv. Jestliže francouzští, resp. slovenští státní občané požívají stejných výhod a za stejných podmínek jako čeští státní příslušníci, mohou být vyňati z pojištění podle zákona č. 54/1956 Sb., jen za podmínek, za kterých mohou být vyjmuti z pojištění i čeští státní příslušníci. Ti mohou být vyjmuti pouze podle § 5 písm. a), c), d), e) a f), nikoliv podle písm. b), na které se žalobce odvolává, neboť uvedené ustanovení se týká pouze cizích státních příslušníků, nikoliv českých státních příslušníků. Z tohoto důvodu čl. 1 § 1 Úmluvy vylučuje vynětí z pojištění dle § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. Totéž platí ve vztahu k čl. 4 Česko-slovenské smlouvy. Žalobce jako zaměstnavatel francouzských (resp. slovenské) státních občanů je proto podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 589/1992 Sb. plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za tyto své pracovníky. Aplikací výjimky podle ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb. nedochází tudíž k porušení ustanovení mezinárodních smluv ohledně rovného nakládání s občany smluvních států, neboť za splnění stejných podmínek jsou tito občané i nadále buď vyňati nebo účastni pojištění. Žalovaná dále nesouhlasí s právním názorem žalobce, že vztah přednosti Úmluvy či Smlouvy před zákonem je dán pouze v případech, pokud je mezi oběma předpisy rozpor, a že v situaci, kdy nějaká otázka, např. vznik povinnosti účastnit se českého systému sociálního zabezpečení, není těmito mezinárodními smlouvami upravena, nemají tyto mezinárodní smlouvy přednost. Vzájemný vztah mezinárodních smluv a zákona č. 54/1956 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2003, je třeba posuzovat především se zřetelem k Ústavě ČR. Podle čl. 10 (ve znění novely účinné od 1. 6. 2002, provedené ústavním zákonem č. 391/2001 Sb.), vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána,

jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouvy něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Zmíněný článek byl též doplněn odstavcem 2 čl. 1, který zní, že České republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva. Podle žalované z citované právní úpravy vyplývá, že ve smlouvách se smluvní strany dohodly pouze na tom, které právo z práv smluvních stran má být aplikováno pro případ, kdy je český či francouzský nebo český či slovenský státní příslušník zaměstnán v druhém smluvním státě než je jeho bydliště. S ohledem na mezinárodní smlouvy nelze pracovněprávní vztah z pracovní smlouvy, i když se řídí francouzským právem, resp. kanadským právem, vztahovat k ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2003, neboť podle žalované uvedená smlouva (smlouvy) je v daném případě tomuto obecně právně závaznému předpisu nadřazena.

K principu jediného pojištění žalovaná nesouhlasila s jeho výkladem provedeným žalobcem, a zdůraznila, že při provádění dvoustranných mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení je třeba vycházet z jejich základního principu, tj. principu jediného pojištění, a to v místě, kde osoby kryté mezinárodními smlouvami vykonávají činnost. Tento princip je určující pro posouzení účasti těchto osob na pojištění podle českých právních předpisů. Volba práva, podle něhož je pracovní činnost vykonávána, je sice závislá na vůli účastníků pracovněprávního vztahu, avšak od této smluvní volnosti nelze odvozovat právní účinky v oblasti sociálního pojištění. Dvoustranné mezinárodní smlouvy o sociálním zabezpečení jsou obecně právně závazným předpisům nadřazeny ve smyslu čl. 10 Ústavy ČR. Za nedůvodnou označila žalovaná rovněž námitku žalobce – upozornění na čl. 1 § 2 Obecných zásad Úmluvy s tím, že uvedený článek sice stanoví možnost dobrovolně pokračovat v pojištění při přesídlení francouzského státního občana do ČR za stejných podmínek. Žalovaná odmítá názor žalobce, který má za to, že její výklad je rozšiřujícím výkladem, a že věděla o rozporu platného zákona s účelovým výkladem orgánů státní správy. Připomíná změny, k nimž zákonem č. 424/2003 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2004 a dodává, že tento zákon reagoval pouze na to, že pojistná povinnost a účast na pojištění může být upravena mezinárodní smlouvou. Vzhledem k závěru, že již čl. 3 Úmluvy stanoví v této věci pojistnou povinnost pro zaměstnance, však ani tato následná novelizace zákona, jejímž cílem bylo též zpřehlednění a snažší interpretace zákona ve vztahu k mezinárodní smlouvě, nemůže nic změnit na tom, že žalobci byla uložena povinnost k úhradě pojistného v souladu s právním řádem České republiky. K posuzování otázky, zda se Úmluva stala součástí právního řádu ČR, žalovaná uvedla, že je nutno vycházet zejména z úpravy, která platila v době uzavírání a ratifikace této Úmluvy. Tehdy platila Ústava, vyhlášená ústavním zákonem č. 150/1948 Sb., přičemž podle čl. 74 odst. 1 bod 1 věty první, sjednával a ratifikoval mezinárodní smlouvy prezident. Zmíněná Úmluva není politickou smlouvou, hospodářskou smlouvou obecné povahy nebo smlouvou, k jejímuž provedení je třeba zákona, a proto nevyžadovala před ratifikací souhlas Parlamentu (Národního shromáždění). Úmluva byla ratifikována prezidentem a řádně vyhlášena ve Sbírce zákonů, stala se tak součástí právního řádu Československé republiky a s přihlédnutím k čl. 1 Ústavního zákona č. 4/1993 Sb. se na jejím charakteru nezměnilo nic ani po vzniku ČR. Žalovaná setrvala na svém závěru, že výše uvedení zaměstnanci byli v roce 2003 účastní nemocenského pojištění ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 54/1956 Sb., ve znění platném do 31. 12. 2003, a z tohoto důvodu byli i poplatníky pojistného. Proto příjmy zúčtované jim v souvislosti s výkonem zaměstnání a v souvislosti se zaměstnáním, měly být zahrnuty do vyměřovacího základu pro odvod pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Při provádění mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení je třeba vycházet z principu existence jediného pojištění, a to v místě kde osoby kryté mezinárodními smlouvami vykonávají činnost. Žalovaná navrhovala, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Městský soud v Praze po provedeném řízení neshledal žalobu důvodnou a proto ji napadeným rozsudkem zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správní (dále jen „s. ř. s.“). Připustil, že existuje rozdílnost v právním názoru při aplikaci mezinárodních smluv, což však vychází především ze skutečnosti, že Ústava ČR v čl. 10 odst. 2 stanoví nadřazenost mezinárodních smluv před vnitrostátními předpisy. V případě francouzských státních občanů je to Úmluva ze dne 12. 10. 1948, publikovaná pod č. 215/1949 Sb., nadřazená zákonu č. 54/1956 Sb. Ta v čl. 1 § 1 klade na roveň postavení státních příslušníků smluvních států s tím, že tito požívají výhod za stejných podmínek jako státní příslušníci každého z těchto států. Podle čl. 1 § 1 této Úmluvy je pak nutno vykládat i čl. 3 § 1, podle kterého českoslovenští nebo francouzští státní příslušníci, zaměstnaní v jednom ze smluvních států, podléhají zákonodárství platnému v místě jejich zaměstnání. Znamená to tedy, podle názoru městského soudu, že francouzští státní příslušníci mohou být vyjmuti z pojištění podle § 5 zákona č. 54/1956 Sb., jen za podmínek, za kterých mohou být vyjmuti společně též čeští státní občané. Ti však nemohou být vyjmuti z pojištění podle ustanovení § 5 písm. b) uvedeného zákona, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze na cizince. Navíc od 1. 1. 2004 došlo zákonem č. 424/2003 Sb., ke změně tohoto ustanovení neboť, možnost vyjmutí z pojištění pro cizí státní příslušníky, kteří nemají trvalý pobyt na území ČR a kteří jsou činní v ČR pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu, uzavřeném podle cizích právních předpisů, byla zrušena. Vyjmutí z pojištění podle písm. c) téhož ustanovení nepřichází v úvahu, neboť žalobce má sídlo na území České republiky. Pokud jde o zaměstnankyni žalobce A. B., státní příslušnici Slovenské republiky a Kanady, která nemá na území ČR trvalý pobyt a jejíž pracovní poměr byl uzavřen podle cizího (kanadského práva), odkázal městský soud na Česko - slovenskou smlouvu, publikovanou pod č. 228/1993 Sb., zejména čl. 4, podle kterého jsou si občané obou smluvních států rovni. Tato smlouva se pak vztahuje na právní vztahy uvedené v čl. 2 odst. 1, tedy též na nemocenské pojištění. Jestliže státní příslušníci obou smluvních států jsou si ve vztazích sociálního zabezpečení rovni, je nutno s ohledem na čl. 4 vykládat i čl. 7 Smlouvy. Podle tohoto článku se řídí účast na důchodovém a nemocenském pojištění (zabezpečení) výdělečně činné osoby právními předpisy smluvního státu, na jehož území je výdělečná činnost vykonávána. Protože je výdělečná činnost A. B. vykonávána na území ČR vztahují se na ni i právní předpisy důchodového a nemocenského pojištění (zabezpečení) ČR. Ty je nutno vykládat tak, že k vyjmutí z pojištění podle § 5 zákona č. 54/1956 Sb. u slovenských občanů může dojít jen pokud mohou být za stejných podmínek vyjmuti i čeští občané. Ti však podle písm. b) nemohou být vyjmuti z pojištění, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze na cizince. Jelikož žalobce vyčíslené požadované částky dle platebního výměru ze dne 8. 6. 2005, č. 492/1424/05 nezpochybnil, byl zjištěn nedoplatek pojistného, včetně penále, požadován po žalobci právem. Příjmy uvedených zaměstnanců měly být totiž zahrnuty do vyměřovacího základu odvodu pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas kasační stížnost, dovolávaje se důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy důvodu nezákonnosti, spočívajícího v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, především otázky účasti cizích státních příslušníků, kteří neměli v České republice trvalý pobyt a pracovali zde na základě pracovních smluv uzavřených podle cizích právních předpisů, na systému nemocenského pojištění, a tedy i důchodového pojištění, v České republice v období od 1. 7. 2003 do 31. 12. 2003, a to za situace, kdy zákon č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2003, stanovil pro tyto osoby vynětí z nemocenského pojištění (§ 5 písm. b) uvedeného zákona). Žalobce (dále jen „stěžovatel“) opakuje námitky, které uplatnil v žalobě proti rozhodnutí žalované, jejíž právní názor na věc Městský soud v Praze převzal. Na obsah těchto žalobních námitek, s nimiž se kasační námitky ztotožňují, lze proto pro stručnost odkázat. Žalobce navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná podle obsahu spisu vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

Nejvyšší správní soud nejdříve usnesením ze dne 2. 4. 2007, č. j. 4 Ads 40/2006 – 71, řízení o kasační stížnosti přerušil podle ustanovení § 48 odst. 2 písm. e) s. ř. s., neboť zjistil, že v obdobných případech, kdy se primárně jedná o posouzení, zda na právní poměry v oblasti pojištění zaměstnanců žalobce, kteří jsou francouzskými státními občany, nemajícími trvalé bydliště v České republice, pracujícími na základě pracovní smlouvy řídicí se francouzským právem, byla aplikována Úmluva o sociální bezpečnosti a Dodatková dohoda, Zvláštní a závěrečný protokol mezi Československou republikou a republikou Francouzskou z roku 1948, či zda na projednávaný případ je možno aplikovat pouze ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., probíhají před Ústavním soudem v současné době řízení (např. sp. zn. IV. ÚS 503/06 – o ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 9/2005 – 62 a sp. zn. II. ÚS 613/06 – o ústavní stížnosti proti rozsudku téhož soudu č. j. 4 Ads 14/2005 – 73 a konečně sp. zn. I. ÚS 629/06 – o ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 45/2005 – 79, ze dne 20. 7. 2006), v nichž je řešena zmíněná právní otázka, jejíž výsledek může významně ovlivnit posouzení právních otázek v projednávané věci.

Nejvyšší správní soud se totiž ve výše zmíněných rozsudcích v podstatě ztotožnil s postupem žalované a tudíž i Městského soudu v Praze. Označil za podstatnou otázku, zda je Úmluva mezinárodní smlouvou ve smyslu článku 10 Ústavy ve znění účinném od 1. 6. 2002 a zda má přednost před zákonem. Uvedl, že Úmluva vyhlášená pod číslem 215/1949 Sb., byla ratifikována prezidentem republiky dne 15. 2. 1949 a účinnosti nabyla 1. 7. 1949. Tato smlouva, jejímž původním účastníkem bylo Československo, byla jednou z těch, které ČR převzala spolu s právy a závazky, jež pro ČSFR vyplývaly z mezinárodního práva (podle článku 5 odst. 2 ústavního zákona č. 4/1993 Sb.), jde podle jeho názoru o tzv. prezidentskou mezinárodní smlouvu, kterou je ČR vázána, jejímž předmětem nejsou lidská práva a základní svobody a sama o sobě tedy nemůže být považována za bezprostředně závaznou a mající přednost před zákonem. Před novelou Ústavy (do 31. 5. 2002) tomu bránilo její věcné zaměření, tj. že předmětem úpravy nejsou lidská práva a základní svobody. Novela Ústavy sice rozšířila okruh mezinárodních smluv, jež jsou součástí vnitrostátního právního předpisu i mimo rámec těchto smluv, které se týkají lidských práv a základních svobod, avšak navíc podmínila jejich vnitrostátní účinky souhlasem parlamentu, k čemuž v případě Úmluvy nedošlo. Její postavení jako pramene práva je proto podmíněno zákonným odkazem, což znamená, že ji lze přímo aplikovat pouze tehdy, existuje-li zákon, jenž jí takový právní status přiznává. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že takovým zákonem je zákon č. 100/1932 Sb., o vnitrostátní účinnosti mezinárodních smluv o sociálním zabezpečení, který v § 1 uvádí, že ustanovení mezinárodních smluv o sociálním pojištění vyhlášených ve Sbírce zákonů a nařízení mají po dobu své mezinárodní účinnosti též účinnost vnitrostátní. Pravidla obsažená v Úmluvě jsou proto aplikovatelná přímo a mají přednost před zákonem, pokud ten stanoví něco jiného. Při posouzení, jaký dopad mají ustanovení Úmluvy na aplikatelnost § 5 písm. b) zákona o nemocenském pojištění dospěl k závěru, že uvedené ustanovení je nutno vykládat v duchu článku 1 § 1 a článku 3 § 1 Úmluvy, v nichž se stanoví, že českoslovenští nebo francouzští státní příslušníci podléhají příslušným zákonným předpisům o sociálním zabezpečení, uvedeným v článku 2 Úmluvy a platným v Československu nebo Francii a požívají jejich výhod za stejných podmínek jako státní příslušníci každého z těchto států za předpokladu, že prokáží svou státní příslušnost podle právních předpisů každého ze smluvních států; českoslovenští nebo francouzští státní příslušníci zaměstnaní v jednom ze smluvních států podléhají zákonodárství platnému v místě jejich zaměstnání. Dovodil proto, že v tomto případě nelze uplatnit vnyětí z pojištění podle ustanovení § 5 písm. b) zák. č. 54/1956 Sb., neboť zde existuje platná mezinárodní smlouva, která je na základě odkazu pojatého do zákona č. 100/1932 Sb. součástí právního řádu ČR a tedy aplikovatelná přímo.

Ústavní soud však v některých věcech, v nichž Nejvyšší správní soud zaujal výše zmíněný právní názor, ústavním stížnostem žalobců vyhověl, když dospěl k názoru, že aplikace výše uvedených obecných úvah vede k závěru, že napadená rozhodnutí správních orgánů nemohou z ústavního hlediska obstát. Učinil tak např. v nálezu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 629/06, jímž zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2006, č. j. 4 Ads 45/2005 – 79, a rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 12 Cad 20/2004 – 48, ze dne 2. 3. 2005. V něm připomněl své oprávnění zasáhnout do rozhodovací činnosti obecných soudů tehdy, došlo-li jejich pravomocnými rozhodnutími v řízení, jehož byl stěžovatel účastníkem, k porušení jeho základních práv či svobod chráněných ústavním pořádkem ČR. Dovolávala-li se tedy v uvedené věci stěžovatelka (žalobkyně) ochrany svého základního práva na spravedlivý proces, dospěl Ústavní soud k závěru o důvodnosti ústavní stížnosti. Poukázal na jeden z nejvýznamnějších aspektů právního státu, k nimž patří hodnota právní jistoty a z ní vyplývající princip ochrany důvěry občanů v právo, které jsou v nejobecnější podobě obsaženy v článku 1. odst. 1 Ústavy s tím, že ochrana jednání učiněného v důvěře v právo předpokládá, že právnická nebo fyzická osoba jedná v důvěře nejen v text relevantního právního předpisu, ale zejména též v trvalý výklad takového předpisu orgány veřejné moci, včetně praxe správních úřadů a výkladu práva správními soudy. Takováto konstantní správní praxe a na ní případně navazující rozhodování správních soudů a v nich obsažená interpretace, tvoří v materiálním smyslu součást příslušné interpretované právní normy (Ústavní soud odkázal např. na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Kruslin proti Francii* – stížnost č. 11801/85 rozhodnutá dne 24. 4. 1990). Ústavní soud připustil možnost přehodnocení interpretace právních předpisů za nezměněného stavu, avšak zdůraznil, že představuje závažný zásah do právní jistoty a intenzitu tohoto zásahu je nutno posuzovat vždy ve světle individuální situace. Legitimace takovéto změny závisí na tom, do jaké míry mohl adresát normy rozumně počítat s tím, že se výklad změní, což platí zejména se zřetelem na ustálenost, jednotnost, dlouhodobost a určitost správní praxe, význam výkladu práva pro adresáty právní normy, i s ohledem na změnu právních předpisů s danou správní praxí souvisejících a na eventuální změnu relevantních společenských okolností, které mohou objektivně přispívat k poznání správného výkladu práva. Zdůraznil, že změna dlouhodobé správní praxe nebo soudně správní judikatury – za nezměněného stavu právních předpisů – může nastat jen ze závažných a principiálních důvodů směřujících k dosažení určité právem chráněné hodnoty v žádném případě se však nesmí dít svévolně. Z tohoto pohledu nemohou proto napadená rozhodnutí správních soudů z ústavního hlediska obstát, když ani Nejvyšší správní soud není vyvázán z imperativu plynoucího z článku 4. Ústavy ČR, z něhož vyplývá ústavní požadavek ústavně komformního výkladu podústavního práva. Tomuto imperativu však Nejvyšší správní soud ani Městský soud v Praze nevyhověly. Naopak, Nejvyšší správní soud poté, co se ne zcela ztotožnil s výkladem práva učiněným ČSSZ a městským soudem, legitimizoval zřejmý protiústavní exces v postupu správního úřadu zcela novou a evidentně nesprávnou interpretací českého ústavního pořádku. Mezi účastníky přitom nebylo sporu o tom, že nejednotnost výkladu vyvolávala toliko praxe ČSSZ za dobu počínaje 1. 6. 2002 a konče 1. 1. 2004, kdy celou věc vyřešila změna zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců. Jakkoliv ČSSZ a městský soud na straně jedné a Nejvyšší správní soud na straně druhé zaujaly dva různé výklady Ústavy, odůvodnily uložení povinnosti stěžující organizaci zaplatit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, včetně penále. Výše již popsany výklad ČSSZ a městského soudu je ve zjevném rozporu s doslovným zněním článku 10 Ústavy, účinném od 1. 6. 2002. Předpokladem toho, aby byla mezinárodní smlouva součástí právního řádu, je i to, že tato byla ratifikována se souhlasem Parlamentu, respektive některým z předchůdců Parlamentu na území ČR nebo bývalého Československa. Tak tomu ovšem nebylo ani u Úmluvy v původním znění vyhlášeném pod č. 215/1949 Sb., ani u Dodatkové úmluvy k Všeobecné úmluvě o sociální bezpečnosti mezi Československem a Francií, vyhlášené pod č. 68/1970 Sb. V obou případech nebyla mezinárodní

smlouva ratifikována se souhlasem Národního shromáždění ČSR, respektive Federálního shromáždění ČSSR. Za podstatnější však Ústavní soud označil skutečnost, že i kdyby byl dán předpoklad článku 10 Ústavy a Úmluva byla součástí právního řádu ČR, nemůže být novela Ústavy č. 395/2001 Sb. vykládána tak, že překvapivě a v rozporu s principem ochrany oprávněného očekávání adresátu právní normy, zasahuje do práv a povinností těchto adresátů. Nejvyšší správní soud závěry výše uvedené sice odmítl, ale přesto dovodil aplikovatelnost Úmluvy, když uvedl, že všechny mezinárodní smlouvy, které byly ratifikovány dříve, tj. před účinností novely ústavy č. 395/2001 Sb., si zachovávají dosavadní status. Ústavní soud s takovým právním závěrem vyslovil nesouhlas, neboť je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu, podle které i mezinárodní smlouvy, ratifikované před 1. 6. 2002, splňují-li jinak podmínky článku 10 Ústavy ČR, jsou součástí právního řádu (srovnej např. sp. zn. II. ÚS 405/02, Sbírky nálezů a usnesení ÚS, svazek 30, strana 245, aplikující jako součást právního řádu smlouvu o sociálním zabezpečení uzavřenou mezi ČR a SR, vyhlášenou pod č. 228/93 Sb.). Ústavní soud poukázal na rozpornost výkladu užitého Nejvyšším správním soudem, kdy v jím projednávané věci je postavení Úmluvy jako pramene práva podmíněno zákonným odkazem, což znamená, že ji lze přímo aplikovat pouze tehdy, existuje-li zákon, který tento status přiznává, přičemž takovým zákonem má být podle něj zákon č. 100/1932 Sb., jehož § 1 stanoví, že mezinárodní smlouvy o sociálním zabezpečení mají po dobu své mezinárodní účinnosti též účinnost vnitrostátní, a na základě tohoto zákona jsou proto pravidla obsažená v Úmluvě aplikovatelná přímo a Úmluva sama byla v relevantní době, k zákonu č. 54/1956 Sb. v poměru předpisu speciálního k obecnému. Měla proto ve smyslu článku 10. Ústavy, věty za středníkem přednost před zákonem. Ústavní soud k tomu jako obiter dictum upozornil na navzájem rozporné úvahy, kdy Nejvyšší správní soud sice na jedné straně odmítá, že by byla Úmluva součástí právního řádu ve smyslu článku 10 Ústavy, současně však protismyslně aplikuje větu článku 10 Ústavy za středníkem, což by nasvědčovalo opaku. Tím podle jeho názoru legalizoval postup správních úřadů, ovšem způsobem libovolným a zcela nepředvídatelným. Správní úřady vůči žalobkyni postupovaly zmíněným způsobem proto, že jednaly s ohledem na nové znění článku 10 Ústavy, pokud ovšem tento postup s ohledem na výklad uvedeného článku učiněný Nejvyšším správním soudem, ztratil v dané věci oporu, nebylo možné jednání správních úřadů zhojit legalistickou konstrukcí, která podepřela aplikovatelnost Úmluvy na základě 70 let starého zákona, který nikdy nebyl ve vztahu k žalobkyni aplikován a podle publikované judikatury NSS nebyl aplikován ani vůči jiným subjektům. Přitom podle právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem mohl být aplikován i kdykoliv v době před rokem 2002. Soustavná praxe orgánů státní správy sociálního zabezpečení však vytvořila oprávněná očekávání adresátů příslušných právních norem v oblasti nemocenského pojištění. Ostatně stěžovatelka sama v duchu těchto úvah tvrdí, že nikdo z jejích francouzských zaměstnanců v relevantní době žádné dávky sociálního zabezpečení nepobíral. Tito zaměstnanci (francouzští státní příslušníci) platili do 1. 1. 2004, podle do té doby existující praxe orgánů státní správy, své pojistné na sociální zabezpečení ve Francii. Tato soustavná praxe orgánů státní správy sociálního zabezpečení, kontinuálně existující až do počátku roku 2004, podle názoru Ústavního soudu, dotvořila české právo v jeho materiální podobě tak, že v relevantní době nemohla být použita Úmluva místo úpravy zákonné. Francouzští státní příslušníci, kteří neměli v České republice trvalý pobyt a byli zde činní pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů, tedy nebyli účastni na pojištění podle zákona č. 54/1956 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2003 (s odkazem na ustanovení § 5 písm. b/ citovaného zákona).

Těmto závěrům Ústavního soudu odporuje napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2006, č. j. 12 Cad 20/2005 – 36, jímž byla žaloba proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 20. 7. 2005, č. j. 323–6003–2489–11. 7. 2005/Hů, zamítnuta. Městský soud v Praze, stejně jako žalovaná, vycházel z názoru opačného, Ústavním soudem neakceptovatelného. K vzájemnému vztahu mezi Úmluvou a zákonem č. 54/1956 Sb., totiž na rozdíl od Ústavního

soudu uzavřel, že z hlediska zákona č. 54/1956 Sb. nejsou pánové J.-G. B. a R. J. I., francouzští státní občané, v rozhodném období (zde červenec – prosinec 2003), vyňati z pojištění podle § 5 písm. b) zák. č. 54/1956 Sb. o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění platném do 31. 12. 2003.

Po seznámení s nálezem Ústavního soudu výše citovaným, pokračoval Nejvyšší správní soud v přerušném řízení o kasační stížnosti podané stěžovatelem (žalobcem) proti rozsudku Městského soudu v Praze. Nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; neshledal, že by řízení před soudem bylo zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a ani neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, nebo že by šlo o případ, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Kasační stížnost shledal poté důvodnou.

Jak Ústavní soud zdůraznil ve svém nálezu III. ÚS 2520/04, z článku 89 odst. 2 ústavy vyplývá obecným soudům povinnost rozhodovat v souladu s právním názorem vysloveným Ústavním soudem v jeho nálezech, jinými slovy povinnost sledovat „ratio decidendi“, tj. vyložené a aplikované nosné právní pravidlo (rozhodovací důvod), o něž se výrok předmětného nálezu opíral. Judikatura Nejvyššího správního soudu zastává obecný názor o povinnosti respektovat nálezy Ústavního soudu. Tento názor odráží doktrínu vyslovenou v judikatuře Ústavního soudu, dle níž je třeba pečlivě rozeznávat povinnost respektovat ratio decidendi nálezu Ústavního soudu v dalším řízení v té samé věci (smysl kasační) a povinnost následovat ratio decidendi Ústavního soudu v jiných, ale podobných věcech (smysl precedenční). Nejvyšší správní soud je v projednávané věci názoru, že povinnost následovat ratio decidendi Ústavního soudu se vztahuje nejen k věci, v níž svůj závěr Ústavní soud zaujal, ale i k věcem podobným (v podstatě skutkově naprosto shodným), jako je tomu i ve věci projednávané.

V kasační stížnosti se stěžovatel dovolával důvodu kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V daném případě se primárně jedná o posouzení zda na právní poměry v oblasti pojištění zaměstnanců žalobce, kteří jsou francouzskými státními občany, pracujícími na základě pracovní smlouvy řídicí se francouzským právem a slovenské státní občanky (současně státní občanky Kanady), pracující na základě pracovní smlouvy řídicí se pracovním právem kanadským, nemajícími trvalé bydliště v České republice, byla aplikována Úmluva o sociální bezpečnosti a Dodatková dohoda, Zvláštní a závěrečný protokol mezi Československou republikou a republikou Francouzskou, podepsaná v Paříži dne 12. 10. 1948, vyhlášená ve Sbírce zákonů pod č. 215/1949, (u slovenské státní občanky Smlouva mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení publikovaná pod č. 228/1993 Sb.), či zda na projednávaný případ je možno aplikovat toliko ustanovení § 5 písm. b) zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců.

Pokud jde o francouzské státní občany, v tomto směru nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než odkázat na závěry vyjádřené v nález Ústavního soudu I. ÚS 629/06, ze dne 15. 1. 2008, výše podrobně citované. Pokud tedy Ústavní soud uzavřel, že francouzští státní

občané, kteří neměli v České republice trvalý pobyt a byli činní v České republice pro zaměstnavatele v pracovně právním vztahu uzavřeném podle cizích právních předpisů, nebyli účastni na pojištění podle zák. č. 54/1956 Sb. o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2003 (s odkazem na ustanovení § 5 písm. b) citovaného zákona) a tento právní názor neodpovídá závěrům a právnímu názoru Městského soudu v Praze – je s nimi v rozporu, vyjádřeném v rozsudku napadeném kasační stížností v právě projednávané věci, pak lze v postupu Městského soudu v Praze shledat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Proto byla kasační stížnost shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud proto pro nezákonnost zrušil z tohoto důvodu napadený rozsudek Městského soudu v Praze podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozhodnutí, který koresponduje s právním názorem vyjádřeným ve výše podrobně citovaném Nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2008 sp. zn. I. ÚS 629/06. Na městském soudu bude, aby zrušil napadené rozhodnutí žalované, které vyslovenému právnímu názoru Ústavního soudu rovněž neodpovídá a věc vrátil tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení s tím, že francouzští státní občané, kteří neměli trvalý pobyt na území České republiky a byli činní v České republice pro zaměstnavatele v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizích státních předpisů, nebyli účastni na pojištění podle zák. č. 54/1956 Sb. o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění účinném do 31. 12. 2003 (a z tohoto důvodu žalobce, jako zaměstnavatel těchto francouzských státních občanů, není plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za tyto pracovníky).

K tomu nutno uvést, že z hlediska právního názoru a úvah Ústavního soudu vyslovených v citovaném nálezu, posoudí v dalším řízení Městský soud v Praze též otázku účasti na pojištění podle zákona č. 54/1956 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2003 (§ 5 odst. 1 písm. b) cit. zákona), slovenské státní příslušnice (též státní příslušnice Kanady) A. B., která rovněž neměla v České republice trvalý pobyt a byla zde činná pro zaměstnavatele (stěžovatele) v pracovněprávním vztahu uzavřeném podle cizího (kanadského) právního předpisu.

Podle ustanovení § 110 odst. 2 rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu